

Evangeliet

Av Madeleine Delbr el

Evangeliet  r boken om Herrens liv. Vi har fått det för att det också skall bli boken om vårt liv.

Vi har inte fått det för att förstå det, utan för att vi skall nalkas det som man nalkas en mysteriets tröskel.

Vi har inte fått det för att l sa det utan för att ta emot det i oss.

Vart och ett av dessa ord är ande och liv. Fria och rörliga som de  r väntar de bara på vår själs törst för att få tr nga in där. De är lika livgivande som den första surdegen som skall tr nga in i vår deg och få den att jäsa av nytt liv.

Orden i mänskliga böcker f rst r och överväger man. Ordet i Evangeliet undergår och uthärdar man.

Vi assimilerar orden i böckerna. Evangeliets ord kn dar och formar oss och assimilerar så att säga oss.

När Jesus säger till oss: ”kräv inte tillbaka det som du lånat ut” eller ”ja  r ja och nej  r nej, allt övrigt  r av ondo”, krävs det bara att vi lyder... och det är inte mänskliga resonemang som skall hjälpa oss med det.

Det som hjälper oss är att bära och att i oss, just där vår tro och vårt hopp  r som mest glödande, ”bevara” det ord som vi vill lyda. Då kommer det att uppstå ett slags livsf rbund mellan det ordet och vår vilja.

När vi håller Evangeliet i våra händer, skall vi tänka på att där bor Ordet som vill bli kött i oss och ta oss i besittning, för att hans hjärta skal inympas på vårt hjärta och hans ande på vår ande och vi så kan fortsätta att leva hans liv på en annan plats, i en annan tid och i ett annat samhälle.

Att fördjupa Evangeliet på detta sätt är att ge avkall på vårt liv för att få ett nytt, där det bara  r Kristus som gestaltar allt.